

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA.

XXXV. ÉVF. 1935. ÁPRILIS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELOSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.
Jelen példány 20 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI | CUJUS NON SUM DIGNUS...

ECCE AGNUS DEI

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: A megdicsőülés útja... — *Kupka Izabella*: A kereszt alatt. — *Német Isván*: Nagycsütörtökre. — *Pápai János dr.*: Labre Szent Benedek. († 1783.) — *Központi*: Áprilishavi imaszándékunk! „Og”: Feltámadott bennünk Krisztus! — Oltáregyesületi élet. *Gróf Esterházy Ilona*: Uti emlékek és benyomások a buenos-airesi Eucharisztikus világtalálkozóról.

Megjelent az Actio Catholica időszaki körirata.

Serédi Jusztinián dr. bíboros, hercegprímás, mint az Actio Catholica országos elnöke, bevezetősoraiban megjelent az Actio Catholica Országos Elnökségének «Katolikus Akció» című időszaki hivatalos körirata. A körirat bevezetősorai után Mihalovics Zsigmond, az Actio Catholica országos igazgatója «Mit akarunk» c. cikkében rámutat arra, hogy ez nem új katolikus lap vagy folyóirat, mert «hála a Gondviselésnek — írja Mihalovics kanonok — a magyar katolicizmus bőségesen rendelkezik kitűnően szerkesztett napilapokkal, folyóiratokkal, hitbuzgalmi és tudományos időszaki lapokkal, valamint komolyigényű organumokkal». Szóval, az Országos Elnökség «Katolikus Akció» c. időszaki hivatalos körirata az országszerte serénykedő egyházi és világi munkatársak és az országos központ között lesz az a hezagpótló összekötőkapocs, amelynek megindítása az egyre izmosodó Actio Catholica továbbfejlesztése érdekében nélkülözhetetlennek bizonyul. A körirat 1., 2. és 3. egyesített száma tizenkét oldalon, bő tartalommal jelent meg. Világosan bemutatja a körirat, hogy mit akar az Actio Catholica, mik az irányelvei és mi az elérendő célja. Recepteket közöl arra vonatkozólag, hogy miként gondolja az Országos Elnökség az egész országban megszervezni az Actio Catholicát. Az országos központ most küldte szét a köriratot, amelynek ára számonként 10 fillér és kéri az Actio Catholica munkatársait, hogy fogadják szeretettel és óhajtja, hogy minél szélesebb rétegek olvassák és merítsenek belőle erőt a jövőre vonatkozólag.

Halottunk van, még pedig két nagy halottunk. *Filó Károly*, Budapest, tisztviselőtelepi Oltáregyesület igazgatója, március 14-én délután, tottkutasi *Szenásy Gyuláné*, a Budapest belvárosi Oltáregyesület elnöknője pedig március 17-én éjjel halt meg váratlanul.

† *Filó Károly* plébános erélyességéről, nagy akaratáról és rendszertéről volt híres. Az Oltáregyesület ügyét szíven viselte és örködött a szabályok megtartásán. Hosszú szenvedés után oltotta ki életét a halál.

† *Szenásy Gyuláné* a legnagyobb szeretetreméltósággal és aldozat-készséggel dolgozott az Oltáregyesületért. A belvárosi Oltáregyesület utolsó leadélutánján még a legjobb hangulatban sugározta a jelenlevők felé szeretetét. Vakbélgyulladás hirtelen ragadta őt el szerettei köréből.

Mindkét kedves halottunkat az oltáregyleti tagok buzgó imáiba ajánljuk, hogy mielőbb kapják meg odafent az örök élet koronáját.

A megdicsőülés útja.

CSUPA küzdelem a megdicsőülés útja. E küzdelem csak akkor ér véget, amikor a lélek célhoz ért. «Katonáskodás az ember élete a földön» erős gyakorlatázásokkal és sok nagygyakorlattal, amelyek közül a legutolsó a haláltusa — a legfontosabb.

Az első útszakasz *a gyerekkor*. Ezen szüleink szeretete hordoz, lelke világít és segít fölébe emelkedni a földnek. Néha pompásan sikerül. Volt és vannak «gyermek a szentség útján», akiknél a legfölségesebb Oltáriszentséggel való kapcsolatuk már a földön is bizonyos benső megdicsőülést eredményez és ez biztató ígérete az egyéni szebb jövőnek, az Isten közelségével beragyogott útszakaszoknak, amely után teljes verőfényes napfölkelte jön.

Az *ifjúsági útszakasz* a kísértések és próbáratevésék és viharok szakasza. Itt már alig lehet érvényesülnie a szülői befolyásnak. Szerencsés ifjúság az, amelyben a lelkiatya a teljes bizalom tárt kapuján beküldi a lélekbe a kegyelem napsugaras melegét és világítását s átmenti a gyerekkor értékeit, átápolja a viharok között a sokszor támadott és tépázott gyermeki kapcsolatot Istennel. Ez az útszakasz ritkán sima, a legtöbbször javításos-forradásos-sebesülésnyomos. Az egészen fehér és tükörsima ifjúsági útszakaszokat kizárólagosan az Eucharisztia fénye ragyogja be.

Az *érett kor* sem megállás. Tapasztalatokat gyűjt az ember! Még mindig az élet iskolájába jár. Az útszakasz biztosabb, de nem veszélytelen. Többnyire olyan marad, amilyenek a gyerekkorban lerakott és az ifjúkorban a «próbákon» megerősödött alapjai. Az érett kor stabilitást keres. Körülbástyázza önmagát, hogy előkészítse az öregkor gondtalanságát. E közben mindent jobban mérlegel, tisztábban lát a lelkiekben és olyan közel iparkodik jutni a legigazibb erőforráshoz, amilyen közelségre csak képes. A legméltóságosabb Oltáriszentség mindennapi kenyér lesz számára, amelyet nem nélkülözhet; belőle meríti az erőt a mindennapisághoz és a családban betöltendő szerep önmagát osztó lelkiiségéhez.

Az öregkor ritkán napsugaras ősz. Többször érzik rajta a falevéll hullás és energiaelszunnyadás erővesztés melancióliája s nem ritkább a fölőslégesség, tehetetellelevés érzetének szenvedései. Testi nyomorúságok, fájdalmak, tehetetlenségek még csak súlyosbítják ezt az útszakaszt. A leg-ritkább eset, hogy a szülői szeretetnek megjön a kamatja és igen boldogító visszhangja abban a szeretetből fakadó megbecsülésben, mellyel a már szintén szülővé lett gyermek és unoka veszi körül a nagyszülőt.

Több az inzultált öreg, mint a dődelgetett nagyszülő. De van elég és — Istenem, mennyi — lesz egypár évtized múltán az egészen elhagyatott, egyedülálló öreg. Ezen az útszakaszon már teljesen elviselhetlenné válik az élet, nem lesz semmi kábítószert, ami pótolja a felső segítséget és vigasztalást, ha az Eucharisziából nem meríthet a lélek.

Ez az útszakasz végződik a halállal, amely az életút legfontosabb állomása. Megtörténik a nagy «érettségi» vizsga és sorsunk örökre eldőli. Ó, ha erre a vizsgára eljön a szentségi Jézus, akkor biztosak lehetünk a sikeres eredményről, a boldog örökkévalóságról; akkor életünk a megdicsőülés útja volt. Ezen az életúton a legfölségebb Oltáriszentség szerepe mérhetetlenül fontos. Az Isten erejének energiáteljét szállítja az egész életen át s mint «záloga jövő feltámadásunknak», állandóan bera-gyogja és biztosítja a megdicsőülés útját.

Mátrai Gyula dr.

A K E R E S Z T I A I A T T.

Cédrborulok kereszted alatt
Értem szenvedő drága Jézusom!
S a sziklára, mit véred áztatott,
Mélyen lehajtom bűnös homlokom.
Imádvá hullok Eléd Istenem,
Kinek bűnömért tört meg szent Szíve!
Megfoghatatlan Örök Irgalom!
Ó, hádd tekintsek kínod mélyibe...
Szűszent Cstedet oszor szaggatá,
Cöviskoszorú győtri szent fejed...
Mily elhagyottság, szörnyű fájdalom
Cépi halátrakínzott Szívedet!
Sebzett válladon világ bűnei,
Cetkedben oltihatalan szomjúság...
Vért hullató mélységes őt sebed
Irgalomért az égbe felkiált...
— Im' térdrehullva kereszted alatt
Hadd kiáltssak én is Irgalmadért...
Ne ved meg bűnnak omló könnyeid
Bűneimért és minden bűnösért.

Vétkeztem, tudod, sokszor, súlyosan,
De im', most hozzád bánatom zokog,
S Feléd, ó megfeszített Szeretet
Szerelmem lángja újra fellobog!
Hullj rám, ó hullj, isteni drága Vért
Mosd hólebérré bűnös lelkemet...
Sebezsd meg, gyujtsd fel háláttan szívem
Jézusom: legyen örökre Tied:
— És nézz a földre, haldokló Uram t...
Lásd a bűnben sínylőddök seregét...
Ki elveszed a világ bűneit:
Ó, szánd e lelkek gyászos éjjelét!
Könyörülj rajtuk, Jóság, Irgalom t
Nézd értük viselt mártír-kinjaid:
Mutasd meg nekik fényes Arcodat.
Ó lelkek Napja, derülj fel nekik!
Vétkük szennyyét törölje Vered el,
Sőtétségükben gyujtsd világodat:
Tanítsd meg őket élni, szeretni,
Mutasd meg nekik égi utadat!

— Nagyogtassd szent malasztod sugarát
Bűnös földünkre, én üdvözítőm!
Hogy szent halálad által örökké
Dicsőíthessünk egykor odafönn!...

Kupka Izabella.

Nagycsütörtökre.

DÉRAGA, jó Lélek! Emlékszel, mikor még együtt voltunk, nagycsütörtök délután átjöttél hozzám és benső meghittségben, áhítatos örömben és megindultságban átélmélkedtük az első nagycsütörtök megható eseményeit és kegyelmi kiadását. Most távol vagyunk egymástól, azért levélben kereslek fel, hogy régi módon, úgy nagycsütörtökiesen elcsevegjek veled a nagy napnak édes, boldogító titkáról.

Tudom, hogy e szent estén, téged is csak az isteni Mester érdekeli, aki nem tud tőlünk elszakadni, mert nem engedi nagy szíve, nagy szeretete, mellyel hozzánk forrott és egy lett velünk. A coenaculumba, az utolsó-vacsora termébe Bethániából visz az út. És ez sokat mond nekünk. Bethánia, mily kedves név vagy te nekem, főleg így a nagyhéten! Második Názáret, második otthona édes jó Urunknak. Az isteni Mester abban is nagyon egy velünk, hogy otthon nélkül nem akart és nem tudott élni. A harmincéves édes otthon boldog emléke kíséri mindenüvé. Nem csoda. Aki az emberi szív melegét a Szent Szűznek anyai szeretetén át ismerte meg és élvezhette, az nem tudja többé feledni e mennyei kincset itt a földön. Keresi azt újra és újra. Minél több a gondja, minél több a fáradtsága, minél keserűbb megnevelés és hálátlanság éri, annál szomjasabb a lelke utána, hogy ott megpihenjen. A zajos, hideg, küzdelmes Jeruzsálem közelében van Bethánia, benne a három testvér csendes meleg otthona, vendégszerető háza. Boldog ház, ahol szeretni tudnak és hittel, lélekkel ajtót nyitnak Krisztusnak, ahová a Mester úgy lép be, mint názareti otthonába, ahol van pihenője, békéje, megnyugvása. Boldog ház, miből van a te ajtód, hogy az mindig tárva az Úr előtt? Hálából! A hálás szív nyitott és készséges. A legnagyobb hála Mária nővér nevében él, Ő a ház kapusa, ki mindig vár, ha nincs ott az Úr és lábait átkulcsolva marasztalja, hogy el ne menjen, mikor náluk van legfőbb boldogságuk, az Úr. Vajjon hányszor térhetett be az Úr ebbe a csendes, napsugaras otthonba, hogy a kölcsönös bizalom és meghittség oly bensősége és meleg közvetlensége fakadt ki az Úr és a három testvér között, minőt az Evangélium bemutat! Márta bizalmában még apró, testvéri böstörködést is megenged magának az Úr előtt nővére ellen, kit a Mester annyi gyengédséggel megvéd. Avagy ki tudja megindulás nélkül olvasni Lázár betegségének és halálának történetét, ahol a fájdalom még panaszt is emel a Mester, a csodatevő házibarát ellen. Ó, Mester, nem jöttél, nem siettél hozzánk, nem voltál itt s meghalt a bátyánk. Vagy mily sokat mondanak a könnyek Krisztus szemében, még az idegenek is megjegyzik: ni, hogy szerette Lázárt! Ez a szeretet az Úr Jézus szent szívének a sajátos vonása. Tud szeretni testvéreileg, otthoniasan, ahol megértést talál. Ez a szeretet kész-

tette viszontszeretetre, teljes odaadásra a testvérlelkeket. Megértem, hogy Mária, ez a szent szeretetnek földi angyala, a nagyheti búsongás idején minden kincsét az imádott, édes Úr lábaihoz önti. Aztán széttöri alabastróm edényét, mert nem jön többet az Úr! Üres lesz az otthon! Ó, mily fájdalmas gondolat! Üres otthon!

Az isteni Mester a második otthon emlékével lép be az utolsóvacsonya termébe. Lábai még az otthon kenetének illata. Csoda-e, ha végtelen szeretetében ő is széttöri olajos, mirrhás edényét, szentséges szívét és minden kincsét kiönti az asztalra, a Kenyér és a Bor színébe, hogy mindvégig velünk maradhasson és új otthont adjon az elárvult, üres otthonok helyébe. Széttörte szent Szívét, mert kikíváncozott abból minden gazdagsága s visszaadta a Máriától kapott kiáradó figyelmet. A búcsúzás meghatottságában odaborul tanítványainak lábához, megmossa, megcsókolja azokat, mert szereti őket, mint barátait, fiacskáit, testvéreit az új otthon melegében, melynek éltető ereje az Eucharisziából kisugárzó erő és szeretet. S ebből az otthonból nem távozott el és nem távozik el a Mester. Ki az édes otthon melegségéből jött hozzánk, az az otthon bensőséges közvetlenségében maradt velünk.

Aldott tabernákulum, lelkem drága otthona, Jézusunk nagykesütörtöki ajándéka, búcsúzó szeretetének kicsattanása, szeretlek, mert Jézust adod nekem. Ide húznak a lelkek már két évezrede és milliók pihentek benne és nőttek belőle az égbe. Fellepnek a századok folyamán az eucharisztikus szentek serege. Ők a szentségi Bethánia igazi boldog lakói. Életük mutatja, hogy tud az isteni Mester az Eucharisziában szeretni, hogy tud az oltárszekrényből otthonos, bizalmas, minden emberi figyelmet felülmúlóan gyengéd és mégis istenien erős életet élni köztünk és velünk.

Hogy csak egy ilyen szerencsés, boldog bethániás lelket említsek, Sienai Szent Katalinra gondolok, kinek emlékét éppen április hónapban üljük. Az első Bethánia három boldog lakójának minden kitüntetése elhalványul a szeretetnek ama ritka és páratlan megnyilatkozásai mellett, ahogy ez a kis jegyesi lelket az Úr Jézus elhalmozza. Már hatéves korában defoglalja magának és ettől kezdve haláláig szinte napról-napra megjelenik neki; együtt él, dolgozik, imádkozik vele. Jegyesi gyűrűt húz ujjaára, sebhelyeit nyomja tagjaira, töviskoronát a fejére, szívet cserél vele. S a kis jegyes annyira átadja magát Urának és isteni jegyesének, hogy már enni sem tud. Egyetlen tápláléka hosszú időn át a szentségi kenyér. Az állandó krisztusi közelség szinte angyalivá teszi, mintha földi élete már nem is volna. Aki csak találkozik vele, a természetfelettség légkörébe kerül és a kegyelemjárásnak olyan sodrába jut, hogy csak az isteni akaratot tudja teljesíteni. Innen fakad e kedves szentnek rendkívüli missziója és csodálatos hatása. A pápát ezer akadály között Rómába viszi, cívődő városokat békít ki.

Amerre jár, tömegek térnek meg. Apostoli útjain négy-öt gyóntató kíséri. Sokszor ez is kevés. A lelkek az otthon illatát érzik meg rajta, azért kíváncsoknak haza. Ő pedig vágyva-vágyik a magány után, hogy együtt lehessen isteni Jegyesével, aki mellett elfeled mindent, még aludni se akar. Az Úr Jézus küldi rövid pihenőre, hogy aztán megossa vele minden sorsát, főleg keresztjét és szenvedését. Így lesznek az eucharisztikus szentek szenvedő, martírelkek, ami egész természetes, hisz az Eucharisztia Krisztus szenvedésének élő emléke és gyümölcse. A nagy szent harminchárom évet élt a földön. Ebben az isteni Jegyest követte.

Drága, jó Lélek, éljünk eucharisztikus otthonunkban a hála, a bizalom és szeretet életét Jézusunkkal. Így lesz a drága Kenyér életünk, keresztjé erőnk, feltámadása boldog Allelujánk.

Német István.

Labre Szent Benedek. († 1783.)

Április 16.

A FRANCIAORSZÁGI Amettes-ben született 1748-ban, mint jómódú szülők tizenötödik gyermeke. Korán nagy vágyódást mutatott a lelki élet után. Hogy egészen Istennek szentelhesse magát, a trappista szerzeteseknél fölvételre jelentkezett, de hiába. A karthauziaknál kétszer kellett zöregtetnie, míg megnyílt a kolostor ajtaja. Gyengesége miatt hamarosan elbocsátották. Ekkor a ciszterciáknál kopogtatott. Már-már úgylátszott, hogy révbe jutott, midőn nagyfokú aggyályossága miatt nyolc hónap múlva el kellett hagynia a zárda szent falait. Isten nem ezt a hivatást szánta neki. Szolgáljon az ő sorsa vigasztalásul azoknak a tökéletességre törekvő lelkeknek, akik sikertelenül kopogtatnak zárdák és szemináriumok kapuján. A Gondviselés nem ide szánta őket. Imádkozzanak sokat és aztán kérjék ki egy bölcs gyóntató tanácsát. Talán a családban, talán a kórházban, árvaházban, esetleg ezen intézetek konyháin van az a hely, melyet az Isten számukra kijelölt, hogy itt legyenek szentek és ragyogó példával mutassák meg másoknak, hogy a főzőkanál és a mosódöröng mellett is lehetünk szentek.

A sikertelen kísérletek után Benedek vándorbotot vett a kezébe és istenkereső lelke szent vágyától hajtva gyalog bejárta Itália, Svájc, Lengyel-, Német-, Francia- és Spanyolország híres búcsújáróhelyeit. A ruha lefoszlott róla, külseje olyan volt, mint az utolsó koldusé. Pénzt nem vitt magával, alamizsnát nem kért, s amit jószívű emberek önként följánlottak neki, annak a javát is szétosztotta a szegények között. A puszta földön aludt. Amint egy helységbe megérkezett, első útja a templomba vezetett.

Leborult a szentségház előtt és mélységes áhítatba merülve órákon keresztül, néha kora reggeltől késő estig imádkozott.

Zarándoklásai során Róma sok templomával és a mártírok ezreinek vérétől öntözött szent földjével annyira hatalmába ejtette, hogy végleg itt telepedett le. Az örök város templomaiban fölváltva az év minden napján van negyvenórás szentségimádás (minálunk csak tizenkétórás tartanak, reggel hattól este hatig.) Benedek ezeknek a szentségimádásoknak állandó résztvevője volt. Naponta 6—8 órát vagy még többet töltött a kitett Oltáriszentség előtt. Azt mondják, hogy sápadt, sovány arcán ilyenkor gyenge pír, mennyei béke és boldogság ömlött el.

1780-ban ragályos láz pusztította Rómát. A templomok kiürültek. Benedek most még búzgóbban adorált, hogy pótolja beteg embertársait. Élete utolsó két évében ritkábban mehetett az Isten házába, mert sokat betegeskedett. Tanuk esküvel erősítették, hogy ugyanakkor, midőn a kórházban feküdt, Róma templomaiban ismételtén látták a szokott helyén imádkozni.

Gyóntatóinak engedélyével hetenkint többször járult a szentáldozáshoz. Ugyanis abban az időben a mindennapi áldozás nem volt szokásban. Csak akkor maradt el hosszabb időre az Úr asztalától, midőn, mint említettük, kételyek és aggályok gyötörték. Azt hitte, nincs igazi bánata. Hasonló tisztító lelki viharok később is vissza-visszatértek, de már nem tudták a szentáldozástól visszatartani. Meggyőződött róla, hogy Isten előtt kedvesebb, ha gyóntatóknak engedelmeskedve áldozni megyünk, mintha az áldozást oktalan alázatosságból elhagyjuk.

A szentáldozáshoz kétféle előkészületet végzett: távolabbit és közelebbit. A távolabbiban gyónással, bánattal és erősfogadással megtisztította lelkét a bűnöktől. Közvetlenül a szentáldozás előtt lelke templomát fölterítette az alázatosság szönyegével, kivilágította a hit gyertyáival és földíszítette a szeretet virágaival; azután pedig vágyva várta az édes Vendéget. A szentáldozás után hittel gondolt arra, hogy valóságosan a szívében lakik az Úr Jézus. A Szűz Anyát és az angyalokat kérte, hogy legyenek segítségére az imáadásban. Tőle származik ez a szép szentáldozási imádság: «Ó Jézusom, add, hogy magamnak meghaljak és csak Benned éljek. Bármilyen történetem velem, el akarom Tőled fogadni. Küzdeni akarok magam ellen és követni akarlak Téged. Magamtól menekülve Hozzád akarok futni, hogy ott oltalmat találjak. Add, hogy magamban ne bizzam, hanem csak Tebenned. Add, hogy csak Tőled féljek és csak Benned örvendjek. Tekints rám kegyesen, hogy én Téged szeresselek. Hívj Hozzád, hogy lássalak és örökké bírlalak.»

Néhány szép mondása: Az igazi alázatosság megszerzéséhez két eszköz van: az egyik az Isten nagyságáról és magunk nyomorúságáról

való elmélkedés, a másik az imádság, hogy ezt az erényt megnyerjük. — Legtöbb keresztényből hiányzik a bátorság; rosszak maradnak, mert nincs bátorságuk, hogy jók legyenek. — Mit csinál a feszület a szobádban? Nézd, vigasztal és vezet téged. — Igazi felebaráti szeretet áldozat nélkül lehetetlen. — Nem hiszik az emberek, mily kevés kell a test fönntartásához és hogy mily sok táplálékra van szüksége a léleknek. — A templomban való tiszteletlen viselkedés nagyobb bűn és több kárt okoz a léleknek, mint általában gondolják.

Még halála napján is fölkereste Róma egyik templomát. Rosszullét fogta el, kiment és néhány óra múlva meghalt.

Különös élete rejtély a hittudósok és a lelkibúvárok előtt. Botránkozzunk rajta? De hisz akkor a prófétákon méginkább kell botránkoznunk. Isten csodákkal mutatta meg, hogy Benedek élete kedves volt előtte. Az Egyház szentjei közé sorozta és követendő példának állította. Tudjuk, hogy minden szent nem mindenben követendő és nem mindenkinek ugyanazt kell a szentek életéből utánozni. Minden szentben közös és mindenki által követendő vonás a kísértésekkel megküzdő, tántoríthatatlan istenszeretet. Ezenkívül minden szent külön hivatást is kapott. Szent Erzsébet az özvegyeknek, Szent Zita a szolgálóknak, szent Monika a fiaik miatt bánatos anyáknak, Szent Ágnes a serdülő leányoknak, Szent Imre az ifjúságnak, Szent Izidor a földműveseknek, Morus boldog Tamás az államférfiaknak volt küldetve megmutatni, hogy minden, Isten által rendelt állásban lehet tökéletesen az Istennek szolgálni. Labrè Szent Benedeknek az isteni Gondviselés azt a különös hivatást szánta, hogy azoknak, akik ön-

hibájukon kívül kiáltó nyomorba jutottak, megmutassa, hogy a legnagyobb emberi ambicióról, a mennyei dicsőségről nekik sem kell lemondaniok és hogy a mennyország kapuja, mely bezárult a dúsgazdag előtt, a szegény Lázárt tárva-nyitva fogadta. *Pápai János dr.*

Áprilisi imaszándékunk!

Tökéletes egyesülés a jó Isten akaratával.

Az a nagy bizonyítéka a jó Isten irántunk való szeretetének, mely Krisztus feláldozásában nyilatkozik meg, legtisztábban áll előttünk a nagyböjt idején. Lelkiéletünk szemhatárán mind gyakrabban jelenik meg a keresztelhordozó Úr Jézus és néha oly mélységesen átérezzük tekintetéből a tanítást: éretted is és minden bűnösért viselem a keresztet! Ez olyan áldozat, amelynél többet és nagyobbat Isten már nem is tehetett volna értünk.

És mégis vannak emberek, akik bajaikban, szenvedéseikben, — emberi rövidlátásuk miatt — kétségbevonják az Úr irántunk való szeretetét! Testvér, talán te is voltál már hasonló kísértésben? Ha eddig nem lettél volna, egyszer téged is meg fog próbálni a gonosz lélek! S akkor emlékezzél arra, hogy «saját Fiának nem kegyelmezett az Isten, hanem érettünk feláldozta», keresztalálra adta Őt. Hogy ennél nagyobb szeretet a világon nincs! És ezt az Úr Jézus még tetézte is azzal, hogy a legfölségesebb Oltárszentségben közöttünk itt hagyta önmagát, mintegy kiszolgáltatta magát az embereknek. Eltúrta már olyan sokszor, hogy templomrablásokban földredobják, megtapossák és meggyalázzák, engedi a szentségtörően áldozók júdáscsókjait és mégis minden szentmiseáldozatban újra engedelmeskedik az általa alapított igék csodátevő kényszerének: átváltozáskor megjelenik az oltáron, isteni mindenhatóságával testévé teszi a kenyeret, vérévé a bort, bármennyire előre tudja a megszenteltelítéseket.

Ó, az isteni szeretet ilyen tényei előtt meg tudunk hajolni és el tudjuk határozni, hogy sohasem engedjük a lelkünkbe a zúgolódás vagy kétségbeesés Isten-nélküli világát, hanem inkább keressük a tökéletes egyesülést a jó Isten akaratával, mely a legnagyobb rosszat is lelkünk javára fordíthatja, s amiről nem is gondoljuk, azzal is égi és földi javunkat mozdíthatja elő.

Imádkozunk a szentségi Úr Jézus előtt imaóráink alatt azért, hogy minél több emberben ébredjen föl Krisztus szenvedéseinek szemléletékor a jó Isten iránti teljes bizalom, amely alapja és forrása az Ő szent akaratávali tökéletes egyesülésnek.

* * *

Az Oltáregyesület tagjai áprilisban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 4-én kettőt (első csütörtök és a Brüsszelben szentségtörő kezekkel átszúrt szentostyák sebeinek megjelenése napja), 5-én kettőt (első péntek és Szent Júlia ünnepe), 18-án (nagycsütörtök) és 21-én húsvétvasárnapon; azon kívül minden tag imádási órája napján és még egy — tetszés szerint választott — napon.

Feltámadott bennünk Krisztus.*

JÉZUS KRISZTUSNAK, a mi Urunk földi élettörténetének valóban két kiemelkedő «ünnepi» mozzanata van: a *születése* és a *feltámadása*. Születése által e gyarló világra «zúdult» az Igéret megvalósulása, feltámadása által e gyarló emberiségre «nehezedett» az Igéret feltételekhez kötött beteljesedése.

Az a tény, hogy a názáreti Jézus ezerkilencszázkét esztendővel ezelőtt feltámadott, tényleg világraszóló esemény jellegével bír, de sokan elfelejtik még ma is, hogy ennek a világraszóló eseménynek világraszóló fölséges és felbecsülehetetlen értékű jelentőségét tulajdonképpen az adja, hogy úgy az akkor élő milliók, mint az azóta élt billió és billió, mind a napjainkban élő száz és száz millió ember számára ekkor teljesedett be az Igéret: *megszületett a Krisztus!*

... Krisztus, az évezredek óta a Földre fénylő égi csoda... Krisztus, a mi Urunk, Istenünk szent Változata; a terheltek menedékvárának Ura és Öre; a sebzetten és tisztátalanul «aluvó» juhok könyörületes Pásztor; az Ég és Föld közötti — hol dicsért, hol meghurcolt — tévékeny Közvetítő... Krisztus, aki a legfelsőbb Lépcsőfok!... Krisztus, aki kikerülhetetlen!... Krisztus, akinek útmutatásaiban, jeladásaiban, közbenjárásaiban annyi válogatott jó, annyi különleges nyugalom, annyi kárpótló Szeretet van, hogy boldoggá tudna tenni — ha felismernék — néhány billió embert is.

***

Mióta a szelidlelkű, kékszemű názáreti Jézus «Krisztus» lett, immár ezerkilencszázkét esztendő telt el és e kincses beteljesedésének szent évfordulóján, akik szeretik és követik holdog *illetődöttséggel*, azok, akik nehez-
telnek titkos *bizakodással*, azok, akik még nem ismerik vagy félreismerik és ellene vannak — időállósága miatt — *hökkenve* emlékeznek Reá!

De nemcsak az emberek, hanem az Igéret szent születési napján ujjongó, varázslatos életbe szökken a természet is... Minden új életre ébred. Gyönyör nézni, milyen buzgó akarással igyekeznek formában, színben és illatban hozzáidomulni a közeli fák és fűvek a távoli erdőtestvérek s mezőitestvérek feltámadásához... A fűszálak és fagallyak szűrkeségének enyhülése gyerekes örömet csen a lelkünkbe s ahogy a rügyek duzzadva meg-megfényesednek, ahogy a feltámadó élet — éjjelről-éjjelre — lelélek magáról valamit előttünk a «halál» színeből, ahogy a rügyek szent születési vágyukban szégyenlősen egyre-egyre zölddebbé válnak, istenféséretre lendül általuk a lelkünk...

* A folyóévi januári számban megjelent *Megszületett bennünk a kis Jézus* című elmélkedés folytatása.

Izgatón erősnek látjuk a fákat, a fűveket; erősebbnek az embernél, mert bár egyhelyben állanak, készséges várakozás tölti el őket, hogy az Igéret törvénye — *értünk* — rajtuk is beteljesedhessen. Szinte lelken üt ez az Igéret iránti engedelmesség s szépen figyelmeztetést látunk benne, isteni parancsot arra, hogy beleíveljünk ebbe az új éledésbe, ebbe a komoly isteni színjátékba! . . . Igen! . . . Bele kell kapcsolódnunk ebbe az új, irgalmas élettevésbe; magunkba kell lopnunk minden tavaszi duzzadtságot és sohasem gondolni arra, hogy ehhez a sok-sok duzzadtsághoz kicsi a test ürmérete; nem gondolni arra, hogy ez az irgalmas megújulás lázzal, félelemmel, sietéssel tölthet el, hiszen még nagyerejű földi «törvények» vesznek körül bennünket! . . .

Erős nap, boldog nap ez a varázslatos lehetőségeket magában rejtő szent évforduló . . . Akinek szeme van a meglátásra, akinek füle van a meghallásra, szinte beleremeg! . . . Tény, hogy az Ég irgalma és a Föld csábja vetelkedik előttünk. Amaz szüntelen szelíden, emez szüntelen veszélyesen . . . Ez a nagy harc még a támolygókat is felébreszti! . . . A téli üresség mindenkiben betöltődik, azonban, aki eszméletnél marad, észreveheti, hogy mindez csak «jel», fűszer, mosolyogtatás, vidámitó, kedvidéző diszlet azért, hogy az égi irgalom rejtetten ismét megmutatkozhasson és az ember készségesebben játssza le a «drámát» és ne várja idegenkedve, rendbeszedetlenül s ijédten a végszót.

Akik félreismerik Krisztust, azt hiszik, hogy nem a léleknek, hanem a testnek üzen és parancsol ilyenkor az Úr! . . .

Akik hisznek Benne, azoknak e zsolozsmás ujjáéledés alatt gyarapodó bizakodás, megerősülő vigasztalódás, különleges kitüntetés érezet szelíden, feltűnés nélkül gyökeret a lelkükbe . . . Ezen a szent hajnalon az ébredő fák és fűvek valósággal ellendítik őket a Földtől, hogy megigézten közelíthessenek az Éghez . . . Nagy mennivágyások környékezik, nagy élındulások lendítik: nagyon nagy önuralmukba kerül ilyenkor egyhelyben maradniok . . . Bizvást bíznak és nem félnek; mintha soha-soha többé vissza nem illanhatnának a tolvaj, mézes-mázás vágyak; mintha váratlanul rettentővé tágulhatna testük ürmérete, melyben a megmaradt élvágyak szégyenkezve jeltelenkednének, mint a nagy perselyekben hagyott rézgarasok . . . Ezen a szent napon görcsösen kapaszkodnak bele ívelő, süt-kérező, feltámadt lelkükbe. A boldogságnak egy ismeretlen érzete kezd bennük derengeni, mely csodák-csodája, nem hasonlít a földihez! . . . Örülnek annak is, hogy ezen a szent hajnalon azok is fölkeresik a közöttünk idéző misébéli Krisztust, akik esztendő óta vajmi keveset törődtek Vele s azt teszik, amit Ő rendelt saját emlékezetére! . . . A feltámadás szent nyilvánossága alatt napokon át boldogan sepergetnek, törülgetnek lelkük házában s futva viszik hátramaradt bűneiket a nagy bündombra, melyet

évezredek alatt hordtak össze a szegény gazdagodók . . . Ujjongva kapaszkodnak bele lelkükbe, mert ilyenkor a Feltámadott vendégeskedik benne az Ő áldozatos tisztasága elrendez bennük mindent szelíden . . .

Ilyenkor végbemegy bennük Urunk, a «Krisztus» feltámadása, — lélek szerint . . .

***

A krisztusfeltámadás, a krisztusmegtalálás után a keresésnek, a kutatásnak, az ön- és egyetemes építésnek valóságos lavínája kell, hogy meginduljon bennünk, hiszen nemcsak tudjuk, hanem érezzük is, hogy Krisztus tökéletesen meggyőzte és legyőzte a világot. Feltámadt, hogy isteni tökéletességben születhessen meg — végérvényesen — most és az örök időkre !... Nekünk, kik hol alázatosan, hol sebzett, hol tépett tökéletességgel ugyan, de illetudó esőkönyösséggel kapaszkodunk bele ; kik nevének céltudatos megvallói, parancsainak megingathatatlan engedelmeskedői, hagyatéku hagyott kegyelmeinek tántoríthatatlan szomjúhozói és ellátottai vagyunk ; nekünk, kik a Feltámadott meghívottai lettünk, meg kell hálálnunk az Igéret beteljesedését ; meg kell ismételnünk magunkon feltámadottságának alleluja, szemét, eszet elkápráztató, szívet elbájoló, még a leghitványabb lelket is megmentő csodáját ! . . .

Nekünk, kik meghívottak lettünk, meg kell hálnunk, hogy megszülethessen bennünk Urunk, a *Krisztus!* . . . Nekünk akarnunk kell, hogy folyvást vendégünk lehessen, hogy szüntelen Ő látszódjék a szemünkben, az Ő mosolya lepje el arcunkat Ő szóljon a beszédünk által, Ő tegyen a kezünk által, Ő vezesse le vétkeinket, ne mi, hanem Ő éljen mibennünk «feltámadottan» most és mindörökké ! Amen.

***

Kr. u. 33-ban az Igéretből Valóság lett ! . . .

Alleluja ! . . .

Testvérek, térjünk meg, hogy életünkben először valóban örvendezzünk !

«og.»

Azúros tájakon címen egy szentévi zarándoklat emlékeit adták ki a De Paul Szent Vince Szeretet-Leányai. Szerényen, a könyv utolsó lapján ez áll: E könyvet írta Raffaelli Rafaela nővér». Pedig a szerző megérdemelné, hogy nagy betűkkel és díszesen kiállítva tegyék nevét a pompás könyv címlapjára. Páratlan lelkiismeretességgel nagy történelmi és művészeti tudással és kitűnő impressziógyűjtő érzéssel, ügyes csoportosítással és kellemes elbeszélő nyelven megírt könyv az «Azúros tájakon». Képei sem a megszokott sablonos látványok, mind úgy van kiválasztva, hogy a könyv érdekességét és értékét nagyban növeli. Igen ajánljuk m. t. olvasóinknak. Megrendelhető a Ránolder-intézetben. Budapest, IX., Thaly Kálmán-utca 23. Ára 4 P.

Beszámolóinkat az idén február elején küldtük meg Öminenciájának, és arra 560/1935. sz. alatt a következő kegyes leiratot kaptuk:

Nagyontisztelendő pápai Káplán, Igazgató Ur!

Mindig őszinte, jópásztori örömmel veszem kézbe a budapesti Országos Központi Oltáregyesület működéséről szóló beszámolókat, mert tudom, hogy ezek nemcsak szép szavakat tartalmaznak, hanem komoly és áldozatos munkáról és buzgó lelkeknek a szentségi Jézussal szemben táplált, izzó szeretetről is tanuskodnak. Csak ilyen munka és ez a szeretet adhat erőt oly szép eredmény felmutatására, mint amilyeneket az 1934. évről szóló jelentésük elénk tár.

Miően ezért a szép eredményért teljes elismeréssel fejezem ki, további buzgó munkájukra szívből adom jópásztori áldásomat. egyébként magamat ájtatos imába ajánlva, jóindulattal vagyok

Esztergom, 1935. évi febr. 20-án.
Nagyontisztelendőséged

*jóakaró jópáztora:
J u s z t i n i á n,
bíboros-érsek.*

Nagy örömmel és hálával tölt el bennünket Magyarország bíboros-

hercegprimásának «teljes elismerést» tartalmazó kegyes leirata és főpásztori áldása, mely mindig égi segítségek záloga; úgy érezzük, hogy Öminenciája nagyon is értékeli az Oltáregyesület munkáját átható és szép eredményt produkáló, «a szentségi Jézussal» szemben táplált izzó szeretetet, amelyet megérez az 1934. év eredményeiről szóló beszámolóink mögött. Hála legyen ezért a mindenható Istennek és gyermeki szeretettől áthatott köszönet Öminenciájának, aki olyan lelkesítő biztatást adott nekünk a további munkára.

Adatok az 1934. évi beszámolóiból.
Új tagok vidékről 1977, Budapestről 355-en léptek be az Oltáregyesületbe.

Ajándéktárgyak, melyeket a Központ a szegénytemplomoknak juttatott, 1640 drb volt. A nagyobb jelentőségű és értékű darabok: 47 kehely, 1 külön paténa, 3 görög-katolikus lándzsa, 13 monstrancia, 19 beteglátogató custodia, 19 szentolajtartó, 11 dupla szentolajtartó, 6 szentelvíztartó hintővel, 12 füstölő tömjéntartóval, 10 nagy oltárgyertyatartó, 2 kisebb gyertyatartó, 9 római, 3 görög pacifikále, 4 öröklámpa, 8 beteglátogatólámpa, 5 csengetyű,

3 sekrestyeajtócsengő, 4 ampolnakészlet, 21 kánontáblakészlet, 3 keresztelési kanná és tálca, 10 misekönyvtartó, 31 misekönyv, 11 gyász-misekönyv, 1 rituale, 1 evangéliumos könyv, 2 biretum, 6 nagy menyegyzet, 1 mennyezéthez selyemszövet, 63 vecsernyepalást, 250 miseruha, 19 felonion, 31 velum, 27 cibóriumköpeny, 20 fehér és 20 lila beteglátogató burza, 34 dupla stóla, 16 egyszerű stóla, 67 ministránsruha, 80 palla, 85 vállkendő, 121 korporále, 198 kehelykendő, 189 kéztörölő, 6 dalmatika, 2 ostyatartószelence, 2 kéreplő, 2 körmeneti feszület, 61 alba, 58 karing, 40 ministránsing, 9 római, 3 görög oltárterítő, 19 cingulum és számtalan stólavédő.

A munkáskezekről is beszámoltunk Őeminenciájának, nemkülönben azokról a nagylelkű adományokról, amelyek a szép kiállítás lehetőségét oly nagy mértékben elősegítették. A Keresztény Anyák, Fájdalmas Szűz, Virgo Reparatrix és Szent Anna-kongregációk buzgó tagjai azóta is hetenként összegyülekezve, szorgalmasan dolgoznak a szegény templomok számára jövőre küldendő egyházi ruhákon.

A konferenciát rendezen minden pénteken d. u. 4 ó. az Oltáregyesület központi ügyvezető-igazgatója tartja; Egyszer *Szokolvi K. Atajás*, a dél-franciaországi misszió vezetője ismertette az oltáni magyarság életét és az ott folyó rendkívül érdekes és nagy agilitást kívánó missziós munkát. A lelkiyakorlatok és missziók miatt szünetelő konferenciákat és munkaórákat újra kezdjük április 26-án, amikor *dr. Mattyasóvszky Kasszián* béneés főigazgató lesz az előadó, ki Buenos-Airesben részt vett az eucharisztikus világkongresszuson. **Ez egyszersmind az utolsó konferencia, mért májusban az Örökimádás-templomban mindennap szokásos szent-**

beszéddek miatt (délután 1/4 órakor 10 perces) nincs a munkaórában konferencia. Munkaórákat az idén június végéig szándékozunk tartani.

Mit érnek az ajándékok? Érdekes beszámolómban az is, milyen értékűek az ajándékozott tárgyak. Nem egyenként, csak összegezve soroljuk fel az adatokat. Budapesten kapott 33 templom 7078 P értékben, az esztergomi egyházmegyei többi plebániákon 17 templom 3897 P értékben; a többi egyházmegyékben: Veszprém, 36 templom 9433 P; Szombathely, 24 templom 5888 P; Eger, 26 templom 7240 P; Kalocsa, 3 templom 295 P; Csanád, 4 templom 470 P; Kassa, 5 templom 1430 P; Vác, 54 templom 12.285 P; Székesfehérvár, 27 templom 4969 P; Pécs, 3 templom 390 P; Győr, 6 templom 3404 P; Szatmár, 10 templom 2416 P; Rozsnyó, 6 templom 1837 P; Eperjes-Munkács, 1 templom 100 P; Debrecen, 3 templom 423 P; megszállott területeken, 8 templom 1417 P; külföldi missziókban, 5 templom 2025 P értékben. Ezen értékeket a sokkal csekélyebb adományok mellett az ingyenes előállítással tudta csak produkálni a Központ.

Az első általános budapesti Egyházközségi Tudósító — mely Budapest összes plebániáié ezentúl — az Oltáregyesületről is hozott 1. számában ismertető cikket, dr. Mátrai Gyula ügyv.ig. tollából.

Egy oltáregyleti ügy! Már a múlt számunkban megemlékeztünk arról, hogy az Örökimádás-templomban állandóan szentségimádást teljesítő és az oltáregyleti irodát ellátó és a szegénytemplomoknak állandóan dolgozó Reparatrix-ápácáknak sikerült Neszmélyen egy kis nyári házat és hozzávaló telket szerezniök. A ház mellé kápolnát kell emelni, hogy ott-létük alkalmával apostolkodni is tudjanak az ottani kevés számú

katolikus között, akiknek így mindennap lesz szentmiséjük. A ház árának kifizetésében, de főképp a kápolna megépítésében az Oltár-egylet tagjai — azt hisszük — a legnagyobb örömmel fogják támogatni a zárdát, illetve dr. Mátrai Gyula ügyv. igazgatót, aki a kápolna építési költségeinek összegyűjtését vállalta. Hiszen ezek az apácák egészen az Úr Jézusnak élnek, kívülről való jövedelmük — nem lévén tanító szerzet — nincs és az Oltár-egyesület meghívására vannak itt. A rossz pesti levegőn elzártan állandóan serényen dolgozva, okvetlen szükségük van arra, hogy nyáron egy kissé felüdüljenek s emellett ott is **terjesszék** a legméltóságosabb **Oltáriszentség** tiszteletét. Mindkét **szempont** olyan, hogy az Oltár-egyesületnek feltétlenül méltányolnia kell. Ha annyi pénzünk volna, magunk fizetnők ki, de mivel nincs, gyűjtünk, kérünk azoktól, akiknek a jó Isten adott, és akiknek öröme az, ha a zárdában, illetve a kápolnában szereplő adományuk mintegy örökös alapítványként imádkozik értük, nem is szólva a zárdá állandó imájáról, mellyel élő és elhunyt jótévedőikről naponta megemlékeznek.

A szeretet építse fel ezt a neszemélyi szentségimádásos kápolnát!

Hogy nyoma is legyen az adományoknak, e helyen fogjuk állandóan nyugtázni.

Az eddig beérkezett adományok a következők: Bíró Béláné 10 P, Mikovits Józsefné, hálából egy szemoperáció sikeréért 100 P, egy kongreganista 5 P, Kozák-család 10 P, «Imádkozzon értem ez összeg a szentségi Jézus előtt» jeligével egy valaki 200 P, N. N. prelátné 20 P, gróf Zichy Pálné 100 P, N. N. 60 P, N. N. 2 P 50 fill., Esterházy Ilona grófnő 100 P, A szentségi Úr Jézus fizessen meg nekik és áldja meg ezeket, a

közvetve is. Érette hozott áldozatokat.

A szeretet épít! A szeretet olyan, hogy szereti tudni és látni az eredményt s mintegy önmaga is vigasztalódik annak láttán, amit tevékenykedett. Ezért elhatároztuk, hogy emléktáblácskákkal jelöljük meg a kápolna egyes részein azoknak a nevét, akik egy-egy részt adományoztak. Itt közöljük a kiadásokat, amelyek összegének megküldésével a kápolna egy-egy részének *építője* lesz az adományozó.

A földmunka 26-40, feltöltés, tereprendezés 104-02, kőművesmunka az alapozásnál 134-75, kapubefalazás 44—, főajtóbehelyezés 14—, régi falra ráépítés 532—, új falazás 405-37, vasbetonkoszorú a falak összefogására 93-10, mennyezeti munka 189—, tűzfal és kémény 45—, füstcső 2—, cementlapok folyóméterenként 1-90, tetőszerkezet 768—, ebből maga a kis fatorony 200—, karzatépítés 128—, tetőfedés (eternittal) 504—, ereszsatorna 60-80, toronyfedés bádoggal 51-50, 2 drb minizált vaskereszt (darabja 15.—) 30—, a szükséges vasablakok (kell 8 drb), darabja 70—, ajtók (5 drb), darabja 50— és 86—, bejárati nagy ajtó (kivül vas-szárnyakkal) 279—, áldozattórács 101—, 4 drb toronyablak-zsalu (darabja 10—) 40—, elválasztórács a szentélyben 198—, villanszerelő munka lámpások nélkül 95—, padok az apácák számára, 8 drb (darabja 40— 320—, padok a hívek számára, 16 drb (darabja 60—), 960 pengőbe kerül.

A kápolna többi felszerelése megvolna. (Tehát miseruhák, kehely, oltárterítő, monstrancia stb. van.)

A harangot dr. Mátrai Gyula lelkész vállalta, hogy egyedül ajándékozz egy vasúti szerencsétlenség-ből való szerencsés megmenekülése

emlékére. A harangon ez a felírás lesz: Az én hangom a hála hangja. 1935 február 20-ért. Dr. Mátrának 100 pengőt adott át egy magát megnevezni nem akaró barátja, hogy 20 kg-al nagyobbra öntesse a hálaharangot, melyet ő egy mázsa körülnék tervezett. A jóbarát Isten dicsőségét szolgáló kegyes adományát a jó Isten fizesse meg.

Ha valakinek kedve volna a kápolnának egy másik vagy kisebb vagy nagyobb harangot adni, tájékoztatul közöljük, hogy a harang kg-ja (folyton változik, de kb.) 5 P.

100 téglá 4 P, 1000 téglá 38 P, ha valaki így akarna hozzájárulni a szentségi Úr Jézus dicsőségét szolgáló kápolna építéséhez. Válasszon és építsen a szeretet! Kegyes adományokat az Oltáregyleti Központi Irodába, Budapest, IX., Üllői-út 77. kérünk.

Az Örökimádás-templom kifestésére alábbi adományokat kaptuk: Iró Vince és neje 50.— P, «Uram, szeretem a te házad dicsőségét» jellegével egy fiatal ember 5.— P, Somos Leanderné 2.— P, «A lelkemért» 50.— P, özv. Scheuring Ferencné 50.— P, N. N. 2·50 P. Sz. P. Újpest 20.— P, «Mindent Érted, Jézusom!» 3.— P, egy Virgo Reparatrix cs. kongr. 5.— P, «egy jó lélek» —50 P, «Jézusom, Istenem, mindenek fölött szeretlek» 10.— P, Bujdosó Rozália 1.— P. A szentségi Jézus fizessen meg jötevőinknek, akik ismét ragyogó tisztává segítik majd tenni az Örökimádás-templomot.

Az Örökimádás-templomban 1934-ben 1550 szentmise és 127.747 szentáldozás volt. Hála Istennek!

A fővárosi szent missziók előkészítésében mindenütt résztvettek az Oltáregyesületi tagok.

Úti emlékek és benyomások a buenos-airesi Eucharisztikus vilá kongresszusról.

Irta: Gróf Esterházy Ilona.

(Folytatás.)

CSODÁLATOS volt a férfiak összpontosítása a csütörtökről péntekre virradó éjszakán. Valóságos «kegyelem éjszakává» vált amint később nevezték. Már este 10-kor kezdtek gyülekezni rendezett csoportokban és felvonultak imádkozva, énekelve, vagy a hangszórók által közvetített előkészítő beszédekre figyelve. Éjfélkor több százezer férfi vett részt a város főterén celebrált szentmiséken, majd áhítattal követték egymást az Úr Asztalához. Az áldozók száma felülmúlt minden várakozást. Legtöbben már előző nap elvégezték szentgyónásukat; de sok ezer férfi csak az éjszakai folyamán békült ki Teremtőjével. Sokan, akik csak kíváncsiságból jöttek ki, azért hogy barátikat elkísérjék, vagy hogy megnézzék e különös és szokatlan éjjeli látványt, hirtelen elhatározták magukat a döntő lépésre és megnyitották lelküket a kegyelemnek. Valósággal megrohmozták a papokat és nemcsak a templomokban, de kint az utcán, a nyilvánosság előtt gyónták meg bűneiket, vallották meg talán rég elfelejtett hűtöket, fogadták újra szívükbe sokszor elhanyagolt és elárult Isteni Üdvözítőjüket. Szemtanuk önkénytelen a kereszténység első hódító napjaira gondoltak, látván e lelkes és bűnbánattól áthatott megtéréseket, amelyek a tár-

sádalom minden osztályára kiterjedtek. Sokan mondták el másnap, munkásberek, iparosok, tanárok és világhírű orvosok, hogy 10, 20, 30 év óta nem járultak a szentségekhez, nem törődtek Istennel és most boldogok voltak, hogy a «kegyelem éjszakáján» kinyílt eltompult fülük Krisztus türelmes, könyörületes, újra meg újra ismételt meghívására és hogy a fehér Ostya színe alatt végre megtalálták ifjúkoruk bizalmas barátját és táplálhatták férfiszílvüket az «erősek Kenyerével».

Pénteken, okt. 12-én, egész Délamerika ünnepelte a «Faj napját». Argentína is nemzeti ünneppel kommemorálja évenként Columbus világhátalakító felfedezését. Minden latin-amerikai hálásan emlékezik meg a Földközi tengerről jött «hódítók»-ról, akik nemcsak az ellenséges, vad indiánokat tették faji testvérekké, de megnyerték a bálványimádó, szerencsétlen pogányokat a kereszténység hatalmas családjának.

Okt. 13-ra eső szombati napot Szűz Máriának tartották fent az Isten Anyát tisztelő buenos-airesiek. A Lujan-i Boldogasszony Argentína külön védőasszonya; pártfogolt népe még abban is kimutatja hűségét és tiszteletét, hogy nemzeti zászlaját az ő fehér-kék színeiből állította össze. E kongresszus utolsóelőtti napján impozáns seregszemléhez hasonlított Palermo parkja. Katonák, tengerészek, tisztok vettek részt a szentmisén, és előljáróik példáját követve, a köztársasági elnök és a tábornokok után, ők is önként, nagy számban áldoztak meg. Az oltár fölött helyezték el a Lujan-i Szűz képét. Ez előtt tisztelegtek az összes jelenlevő csapatok, amint kúrtszó mellett felváltva árbocára a fehér-kék lobogó, amely úgy tűnt fel, mint Argentína egéről szakított foszlány.

A Palermo parkjában általános üléseken kívül voltak a talán még nagyobb fontossággal bíró külön gyűlések: elsősorban a papságé. Volt aztán külön gyűlés apácáknak és a különböző nemzet- vagy nyelvcsoportoknak. Így a magyarok is délutánonként összejöttek a Regina Martyrum-templom mellett, a Jézus Társasági Atyák által rendelkezésükre bocsátott teremben. És reggelenkint a fent említett templomban vettek részt szentmisén, szentbeszédre és közös szentáldozáson. Ott találkoztam más hajókkal érkezett zarándokainkkal és a Buenos-Aires-i magyar kolónia tagjaival. Tájékozódhattam honfitársaink helyzetéről, amely, sajnos, eddig nem volt nagyon örvendetes, és ezideig fájdalmas szervezetlenség jellemezte, a jóakarató egyéni törekvések ellenére is. P. Bangha és utitársának 1934. évi látogatása a messze országban nehéz viszonyok közt élő magyarságot örömmel és a jövőt illetőleg reménnyel töltötte el; várják az otthon maradt testvérek részéről újult érdeklődést és a segítséget súlyos helyzetükben. E látogatás első praktikus eredményét már én is láthattam két magyar ferencrendi atya személyében, akik már a nyár folyamán megérkeztek és át is vették a Magyar Kolónia pasztorációját, amelyet eddig

csak P. Wodarka S. V. D. teljesített önkéntes nagylelkűséggel. De a Buenos-Aires-i magyarok egybetartása, organizációja igen nagy nehézségekbe ütközik, hogy csak a mérhetetlen távolságot említssem, amely egyik városrészt a másiktól elválasztja; távolságok amilyeneket mi európaiak nem is képzelhetünk. Azért nem is csodálkozhattunk, ha a Regina Martyrumban a gyűlésekre a magyarok inkább csekély számban jelentek meg. De ők is mint Argentína összes lakossága, már hónapokon, majdnem két éven keresztül, készülődtek az Eucharisztikus Kongresszusra. Ez a készülődés nemcsak külső és technikai szervezkedéssel elégedett meg, hanem a belső, szellemi előkészülésre fektette a fősúlyt. És ebben Argentína nagyszerűen és mint keves nemzet értette meg az Eucharisztikus Kongresszus nagy fontosságát és mélyebb értelmét. Ahogyan Buenos-Aires egyik közismert prelátusa mondotta: ha okt. 10-én kijelentették volna, hogy valamilyen okból a közgyűlést nem tarthatják meg, azért Argentína részére nem maradt volna el tekintélyes hatása. Minden vonalon, mind városban, mind vidéken, és úgyszólván minden társadalmi rétegben tartottak már Eucharisztikus Kongresszust. Ha a nemzetközi tanácskozások és a külső manifesztációk még hátramaradtak, azért a lelkek már régóta felkészültek: imahadjáratok, szentórák, kerületi Eucharisztikus gyűlések serényen követték egymást; szinte felújult az ország lelki élete. Nem volt intézmény, se szervezet, amelyet ne vontak volna be ezen általános mozgalomba. Ahogyan a plébániákban, intézetekben, kaszárnyákban, épügy a kórházakban és fogházakban is tartottak előkészítő lelkigyakorlatokat, Eucharisztikus napokat. A Kongresszus napjai alatt bizonyosan kegyelmi állapotban lehetett a többmillió város legtöbb lakosa. A külső díszítések, fellobogózt házak, fényes esti kivilágítás csak külső jele volt annak a belső ünnepi örömmek, amely betöltötte a szíveket és tetőpontját vasárnap, okt. 14-én, a Kongresszus utolsó napján, az Eucharisztikus Jézus diadalmenetében érte el.

A túlsúfolt városban kevesen aludtak az éjjel. Legjobb dolguk volt a tengerentúli zarándokoknak, akik mint mi is, a kikötőben horgonyzó hajókon voltunk elszállásolva. A kora hajnali órákban egymás után futottak be a különvonatok, hozva a vidéki hívek utolsó ezreit. Minden templomban, kápolnában, kórházban, fegyházban számtalan szentmise, szentáldozás volt. 10 órakor legalább egymillióra becsülték a Palermo-i keresztnél jelenlevő tömeget, amelyre változatlanul szép tavaszi időben mosolygott le tiszta kék égből a ragyogó nap. Rövid tartózkodásunk alatt szinte láthattuk a természet gyors kifejlődését: az eleinte csak zöldelő fák most már kifejtették nagy fényes leveleiket, telehintve magukat káprázatos tropikus virágokkal; a pálmák tövében ültetett rózsabokrok előbb bámult bimbói azóta tündöklő óriás virágokká bontakoztak. Igen meleg volt már;

a tömeg zsebkendőkkel, újságokkal igyekezett fejét a nap sugarai ellen védeni, jéggel hűsíteni a gyermekek forró homlokát. Mint az előző napokon is, a rend fenntartásában és a közönség egybekapcsolódásában a szertartásokon, nagy érdeme volt a rádióbemondónak. Mgr. Napal, tábori lelkész, órákat töltött a mikrofon előtt: fenntartva az összeköttetést Argentína számos rádióleadójával és a világ legtöbb állomásával, magyarázva, vezetve, dirigálva a mindig nagyobb számban növekvő tömeget. Ő vezette a közös imát és éneket, figyelmeztette a híveket a szent aktus főpillanataira, buzdította a közönséget lelkes üdvivalgásra, vagy intette ünnepestélyes, mély csendre. Az ő szavára a minden irányban elterjedő tömegek mint egyetlen ember álltak fel vagy térdeltek le, örülve, hogy a hangszóró által szüntelenül szoros összeköttetésben maradhattak a fehér kőkeresztnél lepergő szent cselekedettel.

Amíg a köztársaság elnöke, az előkelőségek és a kormány tagjai elfoglalták fenntartott helyüket, nagy lelkesedés közepette bevonult a kle-russal a Pápai Legátus. Legünnepestélyesebb keretek között pontifikált a szentmisén és tartott szentbeszédet. Beszéde Krisztus kétféle uralkodásáról szólt: belső uralkodásáról az Eucharisziával táplált lelkekben; társadalmi uralkodásáról az Egyházban. A mise befejezésével nagy izgalom közepette csendre intett a rendező. Köztudomású volt, hogy amint a Szent Atya a modern technikai vívmány eszközeivel ez utóbbi napokban végighallgatta az Eucharisztikus Kongresszus fontosabb eseményeit és az éppen végéhez ért ünnepestélyes szentmisét is, úgy most a Buenos-Aires-i óriás nemzetközi gyülekezésnek is áthozzák majd az éther hullámai Krisztus Helytartójának szavát, hangját Róma szívéből, a messze Vatikánból. Akik nemrégén átkeltünk a széles óceánon, legjobban értettük mekkora volt ez a távolság, amelyet most áthidalta a csodálatos rádió. Kimondhatatlan izgalommal vártunk, míg a teljes csendet megszegte a Pápa tiszta, csengő hangja:

«Krisztus Eucharisztikus Király győz!

Krisztus Eucharisztikus Király uralkodik!

Krisztus Eucharisztikus Király parancsol!»

Ezzel kezdte a Szent Atya rezgő, meleg üzenetét, amelyben kifejezte részvétélét, örömet a Kongresszuson; közölte kívánságait és imádságait a béke és Krisztus Királysága mindig szélesebb elterjedéséért szerte a világ felületén; végül kimondotta ránk az Apostoli áldást. Térdelve, könnyes szemmel, hűségteljes szívvel fogadta a közönség a hozzáintézett atyai szavakat és áldást. Majd felállva, mint nagy tenger morajlása, tört ki rivalgásban és éljenzésben.